

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/6290,Projekcja-filmu-Oskarzenie-o-por-Mieczyslawie-Bujaku-Wroclaw-18-marca-2011.html>
06.04.2026, 13:36

Projekcja filmu „Oskarzenie” o por. Mieczysławie Bujaku - Wrocław, 18 marca 2011

W dniu 18 marca 2011 w siedzibie Zarządu Regionu NSZZ Solidarność we Wrocławiu (pl. Solidarności 1/3/5) odbyła się projekcja filmu „Oskarzenie” (reż. Grzegorz Braun), poświęconego osobie por. Mieczysława Bujaka. W programie znalazła się również dyskusja poświęconą zagadnieniom związanym z rokiem „Żołnierzy Wyklętych” z udziałem m.in. płk. dr. Jerzego Woźniaka – Prezesa Okręgu Dolnośląskiego Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej oraz dr. hab. Krzysztofa Szwagrzyka – naczelnika Oddziałowego Biura Edukacji Publicznej Instytutu Pamięci Narodowej we Wrocławiu.

Organizatorzy spotkania: Biuro Posła do Parlamentu Europejskiego prof. Ryszarda Legutki, Stowarzyszenie „Odra – Niemen” oraz Wrocławski Klub „Gazety Polskiej”.

„Oskarzenie” - reż. Grzegorz Braun

Mieczysław Bujak, młody człowiek o życiorysie niezwykłym, a zarazem typowym dla tamtej epoki. Urodził się w 1926 r. w Krakowie. Jego ojciec, legionista, a później znany piłkarz Wisły Kraków, wychował syna na gorącego patriotę. W latach trzydziestych Mieczysław Bujak działał w ZHP. W 1942 r. został żołnierzem AK, kolportował prasę podziemną. Rok później otrzymał przydział do grupy bojowo-dywersyjnej „Żywiciela”. Od czerwca do sierpnia 1944 r. był dowódcą drużyny w zgrupowaniu partyzanckim AK Kampinos, z którym przedzierał się do Powstania Warszawskiego, by w końcu walczyć w szeregach Oddziałów Specjalnych „Jerzyki”. Po kapitulacji Powstania Mieczysław Bujak trafił do stalagów XI A Altengraben i XI B Fallinghostel. Uwolniony przez wojska amerykańskie, zgłosił się na ochotnika do armii Stanów Zjednoczonych. Od kwietnia do września 1945 r. był żołnierzem jednostki pancerniej 3. Armii USA – brał udział w ostatnich walkach z Niemcami na terenie Czech. Po powrocie do kraju wstąpił do oddziału partyzanckiego WiN kpt. Mariana Bernaciaka „Orlika”, działającego na terenie powiatu puławskiego. Po rozwiązaniu oddziału wstąpił do „ludowego” Wojska Polskiego. Od października 1946 r. służył jako strzelec w 10 DP. Skierowano go do Oficerskiej Szkoły Piechoty nr 1 w Krakowie (od 1947 r. we Wrocławiu). Ukończył ją w 1948 r. i przez następny rok pełnił funkcję dowódcy 7. kompanii w jednostce Warszawa Praga. Nadal jednak otwarcie przyznawał się do akowskiej przeszłości i krytycznie wypowiadał o otaczającej go rzeczywistości. Młodym, popularnym wśród podchorążych porucznikiem szybko zainteresowała się komórka Informacji Wojskowej. Aresztowano go w sierpniu 1950 r. pod zarzutami: udziału w nielegalnej organizacji WiN, gromadzenia broni i prowadzenia wśród podchorążych agitacji antypaństwowej. Jak wspomina obserwująca proces Mieczysława Bujaka protokolantka, do

końca chronił on współoskarżonych i całą winę brał na siebie. 25 kwietnia 1951 r. Wojskowy Sąd Okręgowy nr IV we Wrocławiu skazał go na dwukrotną karę śmierci, inni więźniowie otrzymali jedynie kilkuletnie wyroki. „Walczyliśmy o nową Polskę, Polskę dla wszystkich...” – powiedział w trakcie procesu por. Bujak. Bierut nie skorzystał z prawa łaski. Egzekucję wykonano 30 sierpnia 1951 r. o godz. 20.00 w więzieniu przy ul. Kleczkowskiej – por. Bujak spoczął w anonimowej mogile na cmentarzu Osobowickim we Wrocławiu.